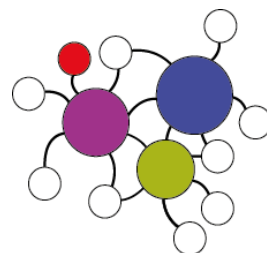

Korte Verhalen Club Herinneringen

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden) , maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Als je de bundel wilt ontvangen hebben we uiteraard wel je adresgegevens nodig. Bij toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Het volgende thema is: "Bewegen" en dient uiterlijk donderdag 1 april in ons bezit te zijn.

Voorwoord

SCORONLO

Cultuur-historische Vereniging

Herinneringen: voor de meesten van ons betekent dat het opnieuw beleven van het verleden, of het denken aan dat verleden. Herinneringen ophalen met oude bekenden kan ons leren dat het inderdaad vaak over het beleven gaat van dat verleden, iedereen herinnert zich hetzelfde verleden op een andere manier...

Herinneringen zijn dus bijna altijd persoonlijk en gekleurd door onze eigen beleving. Dat maakt het lastig voor een Cultuur- historische Vereniging om een beeld te krijgen van ons collectieve verleden. Maar, herinneringen kun je ook delen met anderen en zo samen tot een genuanceerder beeld te komen van dat verleden. Je kunt ook gegevens raadplegen in archieven, als er niemand meer is die zich iets van een bepaalde gebeurtenis kan herinneren omdat het te lang geleden is. Het oude raadhuisje in Groet is zo'n plek, hier bevindt zich het archief van Cultuur- historische Vereniging Scoronlo, voor de Corona maatregelen geopend op de dinsdagmiddag. In het raadhuisje worden duizenden herinneringen aan onze mooie dorpen bewaard, maar als je om je heen kijkt kun je ook in het ons omringende landschap veel zien wat aan het verleden herinnert. Het kunnen herkennen van de herinneringen aan de geschiedenis van onze dorpen en die herinneringen levend houden is één van de doelstellingen van Scoronlo: Wie die geschiedenis niet kent, begrijpt minder van het heden. Net zoals kleuren en geuren ons aan iets uit het verleden kunnen herinneren, zo herinneren de dijkjes, molens, maar ook sommige bomen ons aan de rijke geschiedenis van onze dorpen.

Herinneringen zijn er om te koesteren, vanuit die herinneringen kunnen wij het heden beter begrijpen. Wij wensen u veel leesplezier met deze verhalenbundel.

Pim Weeda
Cultuur-historische Vereniging Scoronlo

Herinneringen

Herinneringen zijn zowel vaag en ongrijpbaar als tastbaar aanwezig in de vorm van foto's, brieven en voorwerpen die soms een leven lang bij je blijven. Af en toe houd je een opruiming om overzicht te houden.

Herinneringen die het meest nabij en tastbaar zijn, zijn de littekens die je in de loop van je leven onverwachts opliep, vaak ten gevolge van een val.

Als ik mijn huid aftast vind ik er drie: de eerste op mijn schedel, onzichtbaar omdat er haar overheen groeit. Toen ik tien was wilde ik net als Sjoukje Dijkstra met mijn armen zijwaarts en één been naar achteren gestrekt een mooie slide maken waarbij ik met mijn hoofd tegen een ijzeren haak in de muur terecht kwam. Met bloedend hoofd strompelde ik naar mijn moeder in de keuken, en hoe het verder ging weet ik niet meer.

Het tweede litteken is eigenlijk geen litteken in de eigenlijke zin van het woord, maar meer een misvorming van de middelvinger van mijn linkerhand. Toen ik, ergens in de vijftig al, op een houten klapstoel stond om een gordijntje op te hangen, kantelde de stoel en kwam ik ongelukkig terecht. Mijn vinger was ontwricht en dat is nooit meer goed gekomen: hij is sindsdien krom en stram gebleven.

Dan ga ik verder naar beneden en tref op mijn rechterknie een klein wit merkteken dat er inmiddels uitziet als een vallende ster. Destijds was het veel groter en indrukwekkender. Die vallende ster, dat was ikzelf. In 2002 stond ik bij een prachtige waterval ergens in Nieuw-Zeeland. Ik was zo enthousiast dat ik een foto wilde maken vanaf een rotsblok aan de oever. Ik verloor mijn evenwicht... en stortte naar beneden om even later, in een vrije val, in een rotsachtig bassin neer te storten, plat op mijn buik, met de riem van mijn camera nog rond mijn nek. Ik herinner me dat ik eerst mijn ogen dicht hield en pas even later voorzichtig over de rand durfde te kijken, niet naar beneden maar naar de oever. Ik voelde een scherpe pijn in mijn rechterknie en had iets horen breken bij mijn heupbeen. (Dat bleek later een zakkam te zijn.) Het fototoestel bungelde over de rand van het bassin dat half met water gevuld was. Toen hoorde ik een stem. Er kwam een jongeman naar beneden die me de hand reikte en me uit mijn benarde positie hielp. Het was enkele meters omhoog klauteren tegen de rotsachtige oever en op een uitstulping onderweg kon ik even bijkomen want ik trilde helemaal. Hij wachtte rustig en haalde iets uit zijn zak, waar hij eerst het papiertje afhaalde. Een snoepje! De tranen sprongen me in de ogen en sabbelend op het zuurtje keerde ik terug naar de veilige wereld van mijn reisgenoten die me naar de dokter brachten.

Voor mij is dit de mooiste herinnering van mijn leven: een reddende engel, in de gedaante van een vriendelijke jongeman die mij, een vrouw van middelbare leeftijd, een snoepje geeft en als een kind geruststelt, in het Engels, ja, natuurlijk. In welke taal had het anders kunnen zijn?

Herinnering

Kind.

Weet je nog.

Ik zong nog voor jou dat wiegenlied

En nu ben je als een volwassenvrouw.

Kind.

Verlaat mij niet,

Want ik zing nog steeds dat wiegenlied.

Kind.

Zullen wij nog eenmaal dansen springen en

Zingen, nog even terug rond jouw wieg.

Bedenk mijn kind.

Zolang ik nog leef

Blijf ik zingen,

Al is je wieg leeg.

Jan. Elting.

Herinnering aan Cuba

Coby zit op haar verjaardag te mijmeren over vorig jaar.

Toen was zij op Cuba jarig en de dag erna vertrok zij weer richting Nederland. Heel voorzichtig (wifi-kaartjes zijn te koop, maar niet altijd voorradig) vernam zij, via internet, dat het corona-virus in Nederland was opgedoken. Hoe erg het was ..... geen idee. De berichten gingen vooral over Italië. Daar was het pas erg.

Toen zij thuiskwam, was het een complete cultuurschok..... Supermarkten hadden lege schappen! Verdwaasd keek zij om zich heen. Wat is er hier aan de gang? dacht ze. Enkele dagen later kwam de persconferentie met de mededeling dat Nederland in een intelligente lockdown ging. Hierdoor heeft zij niet kunnen nagenieten van haar prachtige vakantie op Cuba. Zelfs haar foto's heeft zij aan niemand kunnen laten zien. Wat jammer toch.

Maar nu..... een jaar later ..... gaat zij ervoor zitten en denkt terug aan wat zij toen allemaal heeft beleefd.

Al jarenlang was het haar wens om naar Cuba te gaan, maar er was elke keer wel iets waardoor het niet door kon gaan of zij zelf niet doorzette om een reis te boeken. Nu had zij het gevoel 'het is nu of nooit'. Zij zocht een prachtige reis uit van 18 dagen waarin bijna alle highlights van dit eiland werden bezocht. Coby zag erg tegen de 10 uur durende vliegreis op, maar dat viel (achteraf) erg mee. Kletsen met medereizigers, lezen, puzzelen, haken en eten en drinken waren prima bezigheden om die tijd goed door te komen.

Eenmaal aangekomen op het vliegveld van Holguin keek zij verwonderend om zich heen. Zij was op Cuba!!!! Een euforisch gevoel kwam over haar heen. Dat zij echt in een ander land en andere cultuur terecht was gekomen, bleek direct al op het vliegveld. Strenge gezichten bij de douane, lange rijen bij de enkele bagageband en mensen die maar heen en weer liepen, zonder te weten wat er nu stond te gebeuren en wat zij moesten doen. Na lang wachten dacht ze dat ze naar het hotel gebracht zou worden. Dit klopte, alleen..... die bleek uren rijden verder te zijn. De reisleidster was een Cubaanse; een schatje, die net Nederlands had geleerd en dus lastig te verstaan was. Doodmoe van de reis, het wachten op de bagage, het wisselen van geld en het schommelen in de bus was voldoende om niet meer de energie te hebben om goed naar de reisleidster te luisteren. Welkom op Cuba!

Met de (grote) groep ging zij, op dag twee (het is tenslotte 6 uur vroeger dan in Nederland) naar Santiago de Cuba. Hierbij bezocht zij het stadcentrum, het huis van de Spaanse veroveraar Diégo Velázquez, het plein van de Revolutie en het fort El Morro. Dit was nog maar het begin van een prachtige avontuurlijke reis.

De mooie, maar loodzware wandeling door de bergen van de ongerepte en ruige Sierra Maestra waar zij uiteindelijk uitkwam bij het hoofdkwartier van Fidel Castro. In de jaren 50 bereidde Fidel met zijn rebellenleger zich voor op de guerrilla-oorlog.

Het slapen bij particulieren in Trinidad was bijzonder. De vriendelijkheid van de mensen, maar ook de verbazing toen (bij vertrek) de zoon des huizes zonder enige vorm van afscheid wegliep. De twijfel of ze iets verkeerd had gedaan, bleef lang aan haar knagen.

Het weer was wisselend. Van erg warm tot ijskoud met enorme regens. Omdat daar geen putten zijn, stroomde het water door de straten. Net kolkende rivieren. Toen viel de elektriciteit ook nog uit en liep Coby voorzichtig met een aansteker naar boven.

Veel natuurparken, overal muziek (met de bedoeling geld te geven), primitieve douches met lang niet altijd warm water, het soms schandalig willen verdienen aan de toeristen, het bedelen om spullen,

voornamelijk kleding en zeep, de lange rijen als er weer wat levensmiddelen waren geleverd, de lange rijen voor benzine, de vele vervoersmiddelen met paard en wagen, de inventieve ideeën om mensen te vervoeren. Denk hierbij aan vracht- en veewagens die mensen meenamen. De prachtige oude Amerikaanse auto's, de sigaren, de heerlijke cocktails en de geweldige stad Havana. Ook heeft Coby het huis bekeken van de schrijver Ernst Hemingway..... prachtig! Tevens het plaatsje Cojimar, waar hij zijn inspiratie vandaan haalde voor het boek 'The old man and the sea'. Coby merkt dat er al meer herinneringen bovenkomen. Te veel om hier te benoemen, maar twee dingen zijn essentieel. Het maken van zo'n prachtige reis naar een land met een geheel andere/eigen cultuur én de herinneringen ..... daar kan je nog lang op teren.

Carla Folge

Herinnering(en)

“Wat een fijne verrassing dat jij mij schrijft na zoveel jaren!”.

Zo luidt de eerste zin van een mail die ik vorig jaar ontving van de vrouw met wie ik veertien jaar getrouwd ben geweest. Een relatie die eind zeventiger jaren eindigde. Vooral in de eerste jaren na de scheiding waren er nog incidenteel contacten. Nadien werd het stiller. Ik heb het contact gemist. Een kleine twee jaar geleden las ik een interview met Dirk de Wachter, een Belgische psychiater. De titel “Maak ruimte voor je verdriet”.

Een citaat uit dat interview: “Liefde eindigt nooit. Ook als het gedaan is, eindigt ze niet, ze is er nog”. Als illustratie verwijst hij naar een optreden van performancekunstenaar Marina Abramovic die na jaren van scheiding Ulay, haar ex, weer ontmoet (Op YouTube te vinden). Een ontroerend herzien in stilte. Zonder woorden hebben zij elkaar nog veel te zeggen. Op een gegeven moment strekt zij langzaam haar hand uit op de tafel tussen hen. Hij pakt haar hand. Zo blijven zij even roerloos zitten, elkaar aankijkend. Dan laat zij langzaam haar hand los en eindigt de performance.

Ik werd erg geraakt door de intensiteit van deze her ontmoeting. Het sloot naadloos aan bij het “onaffe” gevoel dat ik al jaren had. Onze liefde is voorbij maar is er nog en mag een plek krijgen was mijn gedachte.

Geïnspireerd door de beelden heb ik dezelfde avond een lange mail naar haar verstuurd. Ik struikelde over de woorden, zo’n haast had ik om te schrijven wat mij bezighield. Ik schreef over mijzelf, over ons, over de uitzending die ik net gezien had en die zo treffend verbeeldde wat ik zo graag zou willen. Het wachten op de reactie was spannend. En toen kwam de mail met als eerste de bovenstaande zin. De hand die ik heb uitgestoken heeft zij gepakt.

In de daaropvolgende maanden hebben wij regelmatig mailcontact gehad. Veel herinneringen opgehaald. Over de vakanties die wij hebben doorgebracht in Frankrijk. Over de muziekgenres die wij deelden, over wat wij van en aan elkaar in de loop van die jaren geleerd hebben. Wij hadden beide geen behoefte om de schaduwkanten van onze relatie te belichten.

Het ophalen van deze herinneringen, gelardeerd met hoe wij beide nu in het leven staan, is een helend gebeuren. In het hernieuwde contact weten wij elkaar gelezen te hebben. Wat hetzelfde voelt als door elkaar gezien en gehoord worden.

Fysiek is zij kwetsbaar. In een van haar laatste berichten meldt zij het gevoel te hebben dat als het helemaal mis gaat met haar, zij bij mij terecht kan.

En dat is wederzijds heb ik geschreven.

Walter van Gelderen.

Oma's gebraden haas en hazenpeper

Feest! We mochten te gast bij opa en oma en dat was echt een feestje want we wisten al wat er op het menu stond. Opa had een haas geschoten in het land en het beest hing al een hele dag te 'versterven' in het schuurtje. Dat hadden we gezien: aan een haak in het plafond met een teiltje eronder. 'Dan werd het haasje lekker mals', zei oma. En dat was waar natuurlijk want niemand kon zo lekker haas bereiden als oma dat kon.

De hele middag stond het beest te sudderen in de pan wat zo'n heerlijke gezellige geur in het huis gaf. Onder het genot van een borreltje wachtten we af op wat komen zou.

's Avonds kwamen er aardappeltjes, stoofpeertjes, rode kool met kruidnagel en appelmoes op tafel. En natuurlijk de grote braadpan met de gebraden haas met heerlijke jus!

Met z'n zessen smulden we onze buikjes rond. Wat er over was kregen we mee naar huis. Daar maakte moeder dan weer hazenpeper van. En dat was zowat nog lekkerder dan de gebraden haas van oma!

Wild verhaal!

Het enige nadeel van oma's gebraden haas was dat je je tanden brak op de vele hagelkorrels die er in zaten. Opa schoot namelijk met hagel! De gebraden haas en hazenpeper van oma moest dus wel voorzichtig gegeten worden!

Zo moest oma eens een keer röntgenfoto's laten maken voor haar rug: Alle medewerkers van het ziekenhuis in rep en roer! Deze vrouw lijkt wel beschoten!

Welnee, ze had gisteren gewoon haas gegeten! Hilarisch!

Je kunt ook maar beter geen spruitjes bij de haas eten want dat had mijn opa ook al eens meegemaakt.

Opa at spruitjes bij de haas en werd daar erg winderig van. Dus het onvermijdelijke gebeurde: Hij liet een knallende scheet! Hij had meteen een gat in zijn broek en de poes dood...! Hahaha! Zo kan die wel weer!

En dan nu het recept!

Ingrediënten:

1 haas, roomboter, kruidnagel, laurier, jeneverbessen, zwarte peperkorrels, zout.

Extra voor de hazenpeper: uien, ontbijtkoek.

Er staan geen hoeveelheden bij want oma deed alles op het gevoel! Maar het smaakte altijd heerlijk! Dat kwam omdat het geheime ingrediënt van oma waarschijnlijk 'liefde' was!

Gebraden haas

Oma's recept: Haasje één nacht laten 'versterven' (al naar gelang). Haasje villen, ingewanden eruit.

Hartje, lever en niertjes sparen. Haasje in stukken snijden en zouten. Aanbraden in de roomboter, ook hartje, niertjes en lever. Kruidnagel, laurier, jeneverbessen en (zwarte) peperkorrels toevoegen en een scheutje water en dan minimaal 3 uur laten stoven op een zacht vuurtje.

Hazenpeper

De volgende dag (van wat over is) het vlees van de botten halen. Ui in spaantjes snijden en bruin bakken. Vlees erbij. Aflussen met de jus van gisteren. Peperkoek of ontbijtkoek verkruiden of heel fijnsnijden en toevoegen. Als de ontbijtkoek in de massa is opgenomen is de hazenpeper klaar. Lekker met aardappelpuree, rode kool en stoofpeertjes. Eet smakelijk!

Renate Heijstra

Weet je nog dat je gewoon.....

Weet je nog de tijd dat je gewoon wakker werd. Weet je nog dat je je geliefde gewoon een kus gaf. Weet je nog dat je gewoon je ontbijt tot je nam. Weet je nog dat je gewoon naar je werk ging. Weet je nog dat je gewoon je boodschappen ging doen. Weet je nog dat je gewoon je kinderen naar school bracht. Weet je nog dat de kinderen gewoon les kregen. Weet je nog dat je gewoon naar het strand kon gaan. Weet je nog dat je je vrienden gewoon met drie zoenen kon begroeten. Weet je nog dat je gewoon naar het theater ging. Weet je nog dat je gewoon uit eten kon gaan. Weet je nog dat je gewoon een weekendje weg ging. Weet je nog dat je bij de slager gewoon je vlees kocht. Weet je nog dat je gewoon naar Schiphol kon gaan. Weet je nog dat er elke minuut een vliegtuig van Schiphol vertrok. Weet je nog dat je gewoon met de boot naar Texel kon varen. Weet je nog dat je gewoon naar die spannende voetbalwedstrijd kon gaan. Weet je nog dat er bij live uitzendingen op televisie veel publiek aanwezig was. Weet je nog dat we ons gewoon druk maakte over Zwarte Piet. Weet je nog dat we ons nog gewoon druk maakte over stikstof. Weet je nog dat je gewoon kon repeteren met je bandje. Weet je nog dat je gewoon het gemeentehuis binnen kon lopen. Weet je nog dat er gewoon bloemen werden geëxporteerd naar het buitenland. Weet je nog dat je gewoon een afspraak kon maken met de huisarts. Weet je nog dat je gewoon naar de bioscoop kon gaan. Weet je nog dat je gewoon in de duinen kon lopen met een groep. Weet je nog dat je gewoon naar de sportschool kon gaan om te sporten. Weet je nog dat het café gewoon open was om wat te drinken. Weet je nog dat je gewoon naar opa en oma kon gaan. Weet je nog dat je gewoon iemand in het ziekenhuis kon gaan opzoeken. Weet je nog dat je gewoon naar de pedicure kon gaan. Weet je nog dat de verpleeghuizen gewoon vrij toegankelijk waren. Weet je nog dat je gewoon in drommen in grote warenhuizen kon rondlopen. Weet je nog dat je gewoon even op een terras kon gaan zitten. Weet je nog dat je gewoon over de markt kon lopen. Weet je nog dat je gewoon naar het museum kon gaan. Weet je nog dat je gewoon hand in hand kon lopen. Weet je nog dat je gewoon naar de Kringloopwinkel kon gaan. Weet je nog dat je gewoon met de boot van IJmuiden naar Newcastle kon varen. Weet je nog dat je gewoon naar de kapper kon gaan. Weet je nog dat je gewoon naar een rommelmarkt kon gaan. Weet je nog dat je gewoon je grofvuil kon wegbrengen naar de milieustraat. Weet je nog dat je gewoon onverwacht bezoek binnen kon laten. Weet je nog dat je gewoon even aan de deur met de postbode kon praten. Weet je nog dat je gewoon met velen de lentetuinen kon bezoeken. Weet je nog dat je gewoon in een overvolle tram kon gaan zitten of staan. Weet je nog dat je gewoon over de kermis kon lopen. Weet je nog dat je gewoon naar de fysiotherapeut kon gaan. Weet je nog dat je gewoon in platenbakken kon zoeken om dat bijzondere exemplaar te vinden. Weet je nog dat je gewoon even je mobieltje of tablet aan een ander kon geven met de vraag om een foto te nemen. Weet je nog dat je gewoon autorijles kon krijgen. Weet je nog dat het niet uitmaakte hoeveel bruiloftsgasten je uitnodigde. Weet je nog dat er gewoon geen avondklok was ingesteld.

Moest ineens denken aan het liedje van Rudi Carrell dat hij in 1975 zong. Het refrein:

Samen een straatje om, zoals gewoonlijk elke avond
Even een straatje om voor ik m'n ogen sluit
Samen een straatje om, het laatste uurtje van vanavond
En ik vraag me af, terwijl ik naar 'm fluit, wie laat wie nu uit.

Weet je nog dat je gewoon.....in sprookjes kon geloven.

Ab Helsloot, Bergen 9 maart 2021

Vakantie herinnering

Bon Appetit

“Weet jij al wat je gaat bestellen” vraagt mijn man, terwijl we onze glazen kort tegen elkaar tikken en een heldere “tink” laten horen. We toasten op “ons” en dat we het nog maar veel jaren zo gezellig en goed mogen hebben als de afgelopen jaren. Hij buigt zich over het kleine tafeltje naar voren en geeft me een kus. “Proost”! We nemen een teug van de rode wijn die we alvast besteld hebben.

Het is onze trouwdatum en het is al 15 jaar gelukt om elk jaar op deze dag uit eten te gaan. Iets wat we ons op onze trouwdag voorgenomen hebben.

Tijdens onze vakantiezoektocht naar een camping in Bretagne, kwamen we door een leuk Frans plaatsje en kwamen daar ook dit knus uitzierende restaurantje tegen. Met zijn authentiek rommelige uiterlijk, de gemetselde muur van keitjes en de enigszins scheef hangende, vervelozelijken bij de ramen. De grillig houtige druivenranken met de paarsblauwe trosjes en groen-geel blad, welke zich langs de balken van de overdekte serre slingeren en waar kleine lichtjes in allerlei kleuren doorheen piepen maken het plaatje compleet voor ons romantische dinér voor twee.

Het is die avond nog vrij stil in het sfeervolle restaurantje. Eén enkel tafeltje is bezet. “Vast Nederlanders,” fluisteren we tegen elkaar. De meeste “Nederlanders” zijn gewend om rond de klok van zes, de piepertjes al op tafel hebben staan. Het is ons vanmiddag goed gelukt onze knorrende magen nog een uurtje langer te negeren en kijken uit naar een lekker dinertje.

De beleefde en enigszins stug ogende ober brengt de menukaart en steekt het restje kaars op onze tafel aan. “Merci” antwoorden we bijna gelijktijdig en nemen met een ongemakkelijk gevoel nog een slok van de wijn. Helaas zit een vloeiend Frans gesprek om het ijs een beetje te breken er niet in. Tijdens iedere vakantie die we in Frankrijk doorbrengen nemen we ons voor om de taal machtig te worden, maar eenmaal thuis verbleken die voornemens weer nét zo snel als onze zongebruinde vakantiekleur. In het zuinige licht van het kaarsje, bladeren we door de menukaart maar kennen de meeste, waarschijnlijk streekgerechten niet. Als de ober onze bestelling op komt nemen ben ik er nog steeds niet uit. In zijn beste en razendsnel uitgesproken “Frans-Engels”, waarvan we de helft niet verstaan, probeert de ober ons uit te leggen dat er ook een gerecht buiten de kaart om besteld kan worden. Het is een “C'est Delicieux” gerecht hoor ik uit zijn snelle woorden. De chefkok heeft er kortgeleden zelfs een prijs mee gewonnen. Uit zijn goed bedoelde vertaling versta ik dat het iets met “Cantharellen” te maken heeft.

Mmm....iets met paddestoelen en ook nog prijswinnend, dat klinkt goed. Ik ga me laten verrassen besluit en bestel de “Delicieux” cantharellen. Mijn echtgenoot kiest voor alle zekerheid de “Entrecote in Roquefortsaus”. Een half uur later, onze fles wijn is inmiddels tot ver over de helft geslonken, brengt de ober onze bestelling. Hij kijkt zelfs een beetje trots als hij de mooi gevormde schaal bij mijn bord neerzet. “Bon apétit”! “Merci” glimlach ik terug...De schaal is gevuld met een witte romige ragout, waar kleine bolle mutsjes bovuut steken. Heel appetijtelijk ziet het er niet uit is mijn eerste gedachte, maar een prijswinnend gerecht verdient een kans spreek ik mezelf toe. Ik stel me smaakpapillen in op een op een verrukkelijke, op de tong smeltende cantharellen-ragout, en schep een lepel van het gerecht op mijn bord.

“Smakelijk” zeggen we tegen elkaar en ik neem een hap. Na een tijdje stevig gekauwd te hebben op een “weeig” en zenig” hapje in mijn mond, wat tot mijn teleurstelling maar niet smeug en romig, laat staan op de tong smeltend wil worden, krijg ik het voedsel niet weg.

Tegelijk met een flinke slok wijn slik ik de onbestemde substantie dan in één keer door. De ober

met een bestelling voor het andere tafeltje vraagt in het voorbijgaan vriendelijk of het smaakt knik ik uit beleefdheid; "Oui merci!" Maar de vraag wat ik nou werkelijk besteld heb dringt zich in alle hevigheid aan me op. Zo onopvallend mogelijk schraap ik een dun laagje van de met ragout bedekte cantharellen. Ik kijk, kijk nog eens, zie ik het wel goed? Dan herken ik duidelijk wáár ik daarnet op heb zitten kauwen....De vermeende "cantharellen" zijn, ook al zijn ze wit nu overduidelijk herkenbaar hanenkammen en lelletjes van een haan!

Mijn maag protesteert onmiddellijk en mijn eetlust verdwijnt als sneeuw voor de zon! De alom geroemde, culinaire Franse keuken daalt ter plekke ver in mijn achting! Hoe kan ik dit oplossen zonder onbeleefd te zijn? Mijn verhitte gezicht spreekt blijkbaar boekdelen, want met pretlichtjes én een blik in zijn ogen wat veel weg heeft van "leedvermaak", vraagt mijn man terwijl ik om mijn maag gerust te stellen, snel een stukje stokbrood en een laatste slok wijn naar binnen werk. "Wil je ruilen"?.....

Als dat geen liefde is?

T.H.

Déjà vu

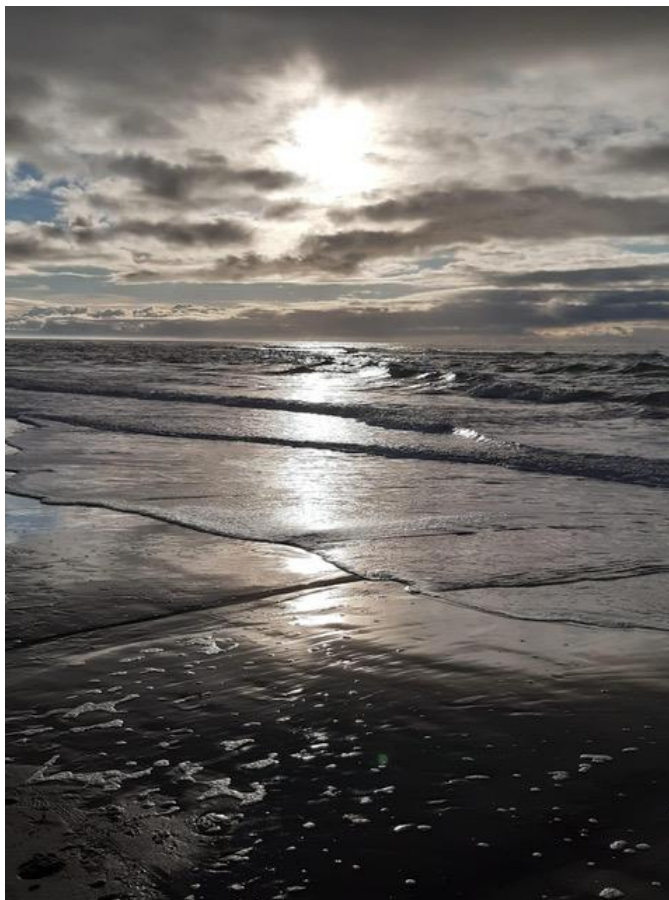

Foto ingezonden door Brigit

Toen

Op de hoek van mijn goed verwarmde woonstee hangt een plastic regenton in desolate toestand. In de loop der jaren is zijn vervorming onder invloed van verplaatsing, zon, wind en regen duidelijk toegenomen. Buiten dit beweeg is ook de deksel hem ontvallen en mag zich gescheurd achter hem verschuilen. Dit beeld mag ik gebruiken hoe binnen de jaren regen, herfstbladeren zich ongewild zijn binnenste als woonplaats gebruikten. Zij beelden eigenlijk de opeenvolgende fasen van mijn leven uit, elk in hun natuurlijke loop. Binnen de relaties kondigden bladval en regen hun verloop gestaag aan. Bladval als herinneringen namen zich, de onvermijdelijke ontbinding aangaand, hun plaats op de bodem in. De regen, als tranen der vergetelheid, ontweken door de afvalkraan. Ze vormden het eigen water dat op eigen akker verzonk. Bij elk verslepen naar een nieuwe positie in de verhouding was het noodzaak de oude bladeren uit de ton te peuren en die op de levensakker te verspreiden. Dit als voorzorg dat herinneringen zich als toekomstige gedragsstoornissen zouden kunnen manifesteren.

Het ligt niet in de bedoeling de lezer deelgenoot te maken van het oplepelen van enige pikante anekdotes aangaande de rij andermans dochters die, op tijdelijke basis, zich in de aandacht van de schrijver mochten verheugen. Zij zijn praktisch aan de vergetelheid prijs gegeven, doordat ze op eigen wijze afstand namen. Sommige namen meer dan herinneringen mee. Temeer dat ook een overschrijdende veertigjarige ankerplicht slechts nog een enkele ultieme versleping nodig heeft.

Binnen het voorgeschreven formaat dient een gecondenseerde vorm gehandhaafd te worden. Net als de intens gezoete vorm van melk in blik zal de tijd ook deze ervaringen ongemerkt verzoeten. Een uitweiding over een voorval, of het nu een ongeluk, moordaanslag, echtscheiding, verbouwing, vliegtocht, tropenervaring, kindertal, loopbaan, sociale aanwezigheid binnen een gemeenteraad, allen hebben hun eigen emotie en kleur, forceer mij niet het oraal. In goed Mokums; "breek mij de bek niet open".

Deze bladeren kunnen slechts dienen als voedsel voor een enkele worm, die begint met een zekere genegen gretigheid aan het half verteerde blad.

Dingen, zij zijn er levenslang ,
verdringen kun je die dus niet,
bespringen ongevraagd 't weten,
herinneringen ontaarden in scriptiek.

Denkend aan vroeger zijn talloze woorden uit de regelmaat gaan staan.

Hein.

Splinternieuwe Herinneringen

Op de drempel van dementie, krijg ik het onderwerp “Herinneringen” voorgeschoteld. Ongewild gaat het spoken in mijn bovenkamer. De achteruitkijkspiegel is ietwat beslagen, maar toch ontwaar ik enige beelden uit een ver verleden. Eigenlijk is mijn levensvisie “kijk nooit weerom”. Korte Verhalen Club heeft daar echter geen boodschap aan en daarom zal ik, hondstrouw als lid van deze club, doen wat zij vraagt.

De

Gravend in mijn verleden stuit ik op een warboel aan herinneringen. Van de eerste jaren van mijn leven weet ik weinig. Er zijn zelfs geen foto's voorradig dus wandel ik snel door naar verder in de tijd. De lagere school werd simpel doorlopen. Leuk maar zonder noemenswaardige hoogtepuntjes. Mijn tienerjaren vond ik fantastisch, maar wat ik allemaal uitspookte verdiende lang niet altijd de schoonheidsprijs. Die periode schuif ik derhalve terzijde, maar in gedachte geniet ik stiekem nog even van ieder detail. Dan mijn diensttijd. Mijn aantal strafdagen lag ver boven het landelijk gemiddelde, dus ook dat moet ik maar laten voor wat het was. Daarna beland ik in wat rustiger vaarwater en kabbel figuurlijk weg in het huwelijksbootje.

De herinneringen vanaf die tijd probeer ik nu te ordenen. Al mijmerend deel ik een herinnering met mijn partner, maar blijkbaar zaten wij beiden in een andere film, want ik kreeg het volgende te horen: Onzin. Flauwekul. Absoluut niet waar. Dat was niet toen en het was niet daar.

Opeens spatten allerlei herinneringen uiteen, want wat blijkt? Een gedeelde herinnering bestaat niet. Iedereen beleeft zijn eigen herinnering en vult belevenissen in met zijn of haar eigen beelden. Belevissen met dooie voorwerpen, zoals gebouwen of schilderijen stemmen vaak nog overeen. Maar als het met gevoelens, verwachtingspatronen of wezenlijke zaken te maken heeft, blijkt dat een en dezelfde herinnering zomaar heel verschillend wordt ingekleurd.

In de spiegel waar ik in kijk zie ik heel iets anders, dan wat mijn vrouw ziet als zij in diezelfde spiegel kijkt. Eerlijk gezegd wist ik dat niet, althans, ik herinnerde me dat niet. Herinneringen! Goed onderwerp van de Korte Verhalen Club en mooi dat mijn vrouw mij af en toe de spiegel voorhoudt.

Haar bespiegeling zal ik me blijven herinneren.

Kees Jansen

Herinneringen aan.....Scharrelkippen

Een van mijn kippen neemt een zandbad in de tuin.

Met haar vleugels plat uitgespreid schudt ze het zand door haar prachtige verenkleed.

De zon doet de donkere en blauwgroene veren prachtig oplichten.

Even later zie ik haar op zoek naar zaadjes, wormpjes en torretjes.

Ze pikt en harkt en heeft het heel druk met het opscharrelen van haar kippen kostje.

Wat heb ik toch met kippen?

We scharrelen samen door het leven

Mijn vroegste herinnering zijn de kippen van mijn opa., , de liefde voor deze kakelaars is gebleven.

Ik was 5 en verhuisde naar de grote stad. Wekelijks gingen we naar de markt. Daar bleef ik altijd stilstaan bij een man, die eendagskuikens verkocht.

Ik stond lang te kijken naar die kleine gele bolletjes en vroeg elke week aan mijn ouders, of ik ook kuikentjes kreeg.

We woonden op een bovenhuis en hadden een plat dak .

Er lagen houten vlonders over het grind, niet echt een ideale plek om kippen te houden.

Omdat er bijna geen hout was te krijgen zo na de oorlog,, bedacht mijn vader een plan om een provisorisch hok van de vlonders te bouwen..,

De herinnering aan dat gelukzalige moment.....Huppelend met een papieren zak met gaatjes erin geprikt met 6 eendagskuikens ,blijft me altijd bij!

De schattige piepende pluusjes werden behoorlijk grote wilde hanen, die af en toe weleens van het dak af naar beneden fladderden ..

Ze werden onhoudbaar op dat dak en zochten meer vrijheid! op een dag waren ze weg! Ik herinner me niet wat er verder met ze is gebeurd!

Later in onze benedenwoning, kwam er een echt kippenhok in de tuin. Bruine kippen bleven altijd mijn favoriet omdat ze zo tam werden!

Tegen de kerst kwamen er een paar anders gekleurde hennen of hanen bij, aangeschaft om vet te mesten!

Vaak wilde ik niet, dat ze werden geslacht voor het kerstdiner. Ik vertaalde "vrede op aarde" heel anders.

En dus bleven er ook andere "snoeshanen" in ons kippenhok rond scharrelen.

Fijne herinneringen heb ik aan een toompje kippen met een zorgzame haan erbij.

Het gepraat van de haan, die weer eens een lekker hapje had gevonden en dit opgewonden kenbaar maakte in zijn hanentaaltje, dit lekkere hapje uit zijn bek spaarde en het voor zijn hennen neerlegde, was ontroerend om te zien.

Ik herinner mij een kip die na schooltijd op mij zat te wachten, met haar lijfje platgedrukt op de grond, zodat ik haar makkelijk op kon pakken.

Ik herinner me een kip die na haar pensioen mocht blijven. Ik noemde haar opoe.

Ik herinner me een kip op het randje van mijn ijzeren bed, die mij troost bood als ik weer eens was gevelld door ziekte en benauwdheid,

Ik herinner mij een broedse kip met haar bleke kammetje die alles over had voor het uitbroeden van haar eitjes.

Ik herinneren me ze niet alleen, maar ik word nog elke dag blij als de dames parmantig om het huis lopen.

Herinneringen aan de kakelaars, die altijd deel uit maakten van mijn leven

Wij blijven samen .....door scharrelen.!,,,,!!!

Anneke Kettenes

De traan achter je zonnebril - #nofilter

Weer een jaar voorbij, weer laaf ik mij aan de heerlijkheden in het zuidelijkste puntje van Spanje, weer met mijn twee prachtige kinderen en weer realiseer ik me dat ik mijn zegeningen moet tellen. Het leven lacht me toe, de seinen staan op groen en niets houdt mij tegen. De clichés vliegen je hier om de oren, ik word er zelf een beetje misselijk van.

Vorig jaar schreef ik wat melancholiek over de eerste keer dat ik moest nadenken over uitgaan en over de tijden waarop ze thuis moesten zijn. Over de lichte paniek die op me neerdaalde toen dochterlief in haar mooiste jurk als een hinde over het resort dartelde, totaal onwetend van de blikken van jongens zeker drie jaar ouder dan zij. Over mijn zoon die besloot zijn krullenbos af te scheren om tijdelijk met de uitstraling van een hooligan door het leven te gaan. Over de zomercocktail die bitterzoet was, gevuld met herinneringen aan schepjes in het zand en kliedergezichtjes vol softijs.

Oh, hoe die herinneringen dit jaar nog verder zijn afgezakt en oh hoe dat snijdt door mijn ziel (de vakantie is net begonnen, ik moet nog een beetje ontladen). Ik geniet van die grote kinderen, de gesprekken en de lachsalvo's omdat ze nu eenmaal gezegend zijn met een scherp gevoel voor humor, waarbij mijn zoon inmiddels ook de timing van de grap heeft geperfectioneerd. De discussies aan tafel gaan over van alles, ze zijn geïnformeerd en, hoewel nog behept met de zwart-witte pubergeest, in staat om hun punt met mooie argumenten te verdedigen. Ja, ik geniet ervan, ze groeien en ze bloeien.

Maar het wringt ook. Dat mooie kind, ik zie hem kruipen in zijn romper over het Spaanse gras, maar in plaats van een schone luier klinken we met onze glazen en geef ik hem een toast op het leven. Intussen houd ik hem als een arend in de gaten, want een biertje vind ik sinds kort oké (je groeit erin), maar ik zie hem in mijn ooghoek ook een Sprite inschenken. Een Sprite..... ja, met de helft Wodka. Nee, daar beginnen we niet aan, vriend. Hup, in een minuut tijd van gelijkwaardig gesprekspartner naar de opvoeder die je juist in die puberfase moet zijn. Je zou van minder schizofreen worden.

En die dochter, het onzekere en onhandige meisje van de afgelopen jaren, vaak vechtend tegen zichzelf, ze heeft zoveel talenten die langzaam zichtbaar worden. Ze kan zingen, tekenen, spreekt met vriendinnen als een afgestudeerd psycholoog en steekt mij altijd weer aan om te blijven creëren. Een inspiratiebron in huis, wat een zegen. Maar dit kind had mij zo nodig, zo lang en zo heftig. En nu ontpopt ze, haar vleugels spreiden zich en ze vliegt, hoger en hoger. Ze kruipt nog steeds tegen me aan, maar kan een halve minuut later met een kwaai stem uithalen. Ze maakt zich los van mij, haar moeder. En dat is goed, gezond en heel, heel positief

Maar potver, het doet soms gewoon pijn en er is geen ontkomen aan, #nofilter heeft ineens een andere betekenis. Want dan lig je daar op je zonnebedje, in de factor 30, alleen met je gedachten over waar je zult staan over nog maar een paar jaar als ze hun vleugels tot een maximum gestrekt hebben. Met een traan achter je zonnebril.

Kim Klaver

Herinneringen

Elders in de tijd

langs de slootkant van je kindertijd.

Plaatjes in mijn hoofd

verborgen achter laatjes.

Een geur of een lied schuift ze een stukje open.

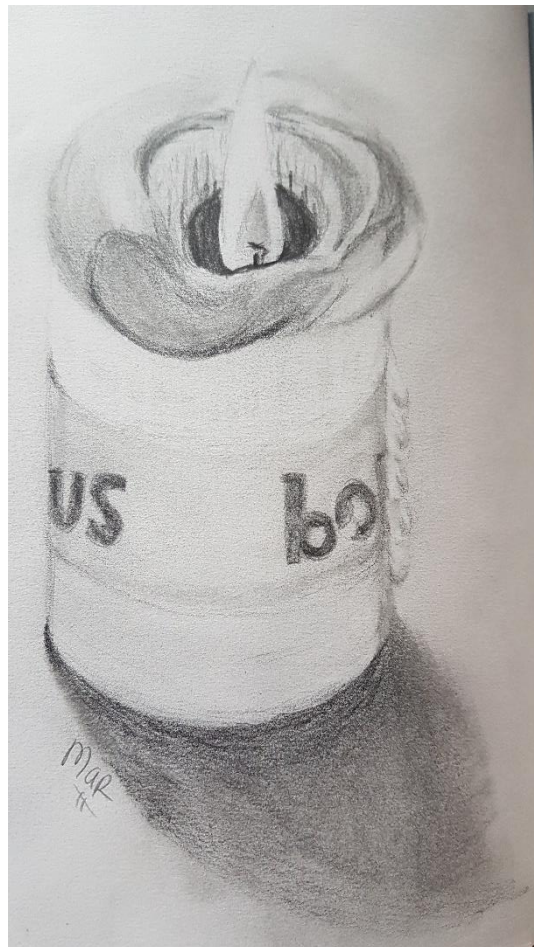
De gevoelens kleuren ze naar gelieve de emotie.

Laten we het nog doen, springen in de plassen en zingen in de zon

want wat nu nog kan

wordt, wat vroeger kon.

Mar.

Beelden vol herinneringen

Uit mijn jeugd, reeds ver van nu
uit jaren die vervlogen
neem ik elk gewenst moment
mijn foto's onder ogen

de beelden uit mijn prilste jeugd
één prentje uit de jaren
toen net nog na de oorlogstijd
de foto's kostbaar waren

verstild moment van ons gezin
met ouders, broers en zussen
en ik, als nog onwetend kind
er klein en dapper tussen

met vrienden, later op de fiets
op weg om iets te vieren
met soms misschien een beetje hoop
een meisje te versieren

een plaat van een familiefeest
toen allen nog in leven
gelijk besef, waar is de tijd
van toen af aan gebleven

herinnering aan elk moment
als ik in fotoboeken
naar broer of zusjes of een vriend
of anderen ging zoeken.

soms bood het vreugde, soms verdriet
of deed het plots weer denken
aan iets of iemand waar ik eens
geen aandacht aan deed schenken

zo blader ik, besef ik goed
rest mij alleen herinnering
van veel wat in mijn leven kwam
en door de jaren heen verging.

jbk

Herinneringen

Hij zat in zijn eigen stoel in zijn kamer, hopen dat er iemand zou komen.

Door het raam zag hij een vrouw lopen, hij herkende haar niet.

Een paar minuten later kwam de vrouw bij hem binnen en knuffelde hem: "hallo lieverd, hoe gaat het vandaag met je?"

"Mamma" zei hij met een weifelende toon van herkenning; "toren bouwen?"

De vrouw keek wat vermoeid maar ook liefdevol naar hem en pakte de blokken.

Dat was leuk! Ze maakten een hele hoge toren en hij lachte toen hij hem om mocht gooien....

daarna keek hij verrast naar de blokken die voor hem lagen en hij zei: "toren bouwen?" De vrouw hielp hem geduldig met nog een toren bouwen die hij weer mocht omgooien en hij had weer enorm veel schik.

de vrouw zei dat het tijd was om zijn boterhammen te eten.

Ze maakte de boterhammen klaar en pakte melk, de laatste deed ze in een tuimelbeker, hij keek haar vragend aan... ze pakte geduldig de beker, deed deze in zijn handen en zette hem zo aan zijn mond.

Hij keek naar de boterhammen en zei: "mmmm" de vrouw lachte en deed een stukje in zijn mond, hij keek naar zijn handen maar leek niet te weten wat daarmee te moeten doen, ze stopte een stukje brood in zijn handen en hij kneep het fijn dus deed ze zelf de stukjes brood in zijn mond.

Na het eten zei de vrouw: "ik ga nu even weg, ik kom je vanavond helpen met het warme eten" de man keek haar na door het raam.

Er kwam een meisje binnen: "is Mevrouw al geweest?" Vroeg ze

Hij keek haar verward aan: "mamma weg?" Vroeg hij.

Een paar straten verder voorbij het verpleeghuis stond zijn vrouw stil, ze huilde.

Haar man had weer een hele slechte dag, hij had haar niet herkend en dacht dat ze zijn moeder was, hij was na een keer een blokken toren bouwen al vergeten dat er al eerder een gebouwd was en hij wist niet meer hoe hij moest drinken en eten.

"Mamma" had hij tegen haar: zijn eigen vrouw die al 61 jaar met hem getrouwd was, gezegd.

Alles was weg bij hem; alle herinneringen die ze samen hadden. WEG!!

Sandra Schaaper.

Herinneringen

Vanuit de taxi verschenen de hoge wolkenkrabbers, meters hoog.
Prachtig gezicht en een lust voor het oog!
Haast onwerkelijk leek het om hier te zijn,
toch was het echt en dat voelde fijn.
Midden in de stad bevond zich het hotel.
Zo waren we overal erg snel.
Central Park met al het groen,
was prima te voet te doen.
Een park midden in de stad,
dat had toch zeker wel wat.
Ook Times Square was erg dichtbij,
al die lichten en mensen maakten me blij!
Maar er was nog veel meer te zien,
we hadden slechts enkele dagen bovendien.
Bij het 9/11 Memorial museum kwam alles goed binnen
en moest ik het allemaal even laten bezinnen.
Ook van het monument was ik onder de indruk,
zoveel onschuldige mensen en gezinnen, allemaal stuk.
Nog even over de Brooklyn Bridge voor een wandeling,
wat een enorm ding!
Bij het Empire State Building gingen we de hoogte in, helemaal naar de top.
Daar maakten we een tussenstop.
Wat een uitzicht zeg, ik had daar nog uren kunnen staan.
Maar we moesten maar weer eens verder gaan.
Ook een avondje stand up comedian was erg leuk,
regelmatig lagen we in een deuk!
De volgende ochtend moesten we de boot halen,
gelukkig waren daar de eerste zonnestralen.
Met een heldere lucht boven ons vaarden we naar het eiland.
Daar stond ze: het beroemdste beeld van het hele land!
Na een koffie en vele foto's later,
moesten we weer terug naar het water.
Nog even lekker uit eten,
Daarna naar Times Square, waar we onze laatste avond versleten.
Helaas de laatste dag in deze mooie stad,
Maar nog een keer gingen we op pad.
Naar Wall Street deze keer, naar het beeld van de stier.
Rijen lang met toeristen stonden voor dit grote dier!
Dan maar even snel een foto maken van opzij,
wij hadden geen zin om te gaan staan wachten in die rij.
Snel nog even wat winkeltjes af,
voor mij was dat zeker geen straf.
De laatste souvenirs waren gekocht, op naar het vliegveld.
'Een stad die je zeker een keer moet bezoeken,' was mij vaak verteld.
Het was zeker geen verkeerde bestemming geweest.
Er was in New York zoveel te zien...echt een feest!

M. Schuit

Herinneringen

Herinneringen, iets wat ons in deze Corona-tijd plotseling veel meer bezighoudt, zelfs de meest simpele en vanzelfsprekende dingen naar een hoger niveau tilt en waar we eerder niet of minder bij stilstonden. We wisten voor Corona natuurlijk hoe ons laatste echte contact met vrienden, kennissen en collega's was. Nu is dat bij velen een herinnering geworden.

Herinneringen, die voor mensen met (beginnende) dementie bijna het enige zijn waar men zich nog in bevindt en langzaam maar zeker de plaats hebben ingenomen van de werkelijkheid, en voor hen dus nu de werkelijkheid zijn. Laat die herinneringen dan voor hen en de mensen om hen heen een troost zijn..... tot dat deze er ook niet meer zijn.

Als mijn vader zijn demente situatie nog had kunnen omschrijven, zou hij wellicht gezegd hebben:

“Ik herinner me niet meer dat er iets te herinneren is.....”

Bert van Teeseling.

Herinneringen

Als wolkjes waaien ze door mijn hoofd, ze zijn er opeens als ik iets zie, ruik, voel of hoor. Sommige plekken in Bergen vormen zo'n wolkje. Maakt u zich niet ongerust, het zijn geen donderwolken.

Zo gebeurt er altijd wel iets als ik langs het PCC-gebouw aan de Loudelsweg fiets. Dat was vroeger de lagere meisjesschool van de zusters Ursulinen.

Ik zit dan weer even in de 1^e klas bij zuster Christophora, zij leert ons lezen en schrijven. Eigenlijk ben ik best handig, ik kan al tekenen, knippen, poets zelf mijn tanden, kam mijn haren en eet mijn soep zonder te morsen. Het gaat allemaal vanzelf met mijn linkerhand. Schrijven met inkt wordt met links een kliederboel en wordt niet toegestaan. Wat is het moeilijk, wat vraagt het veel oefening. Met duim en wijsvinger knijpt de zuster vaak in mijn wang. "Rechts is die andere hand". Mijn handschrift is nooit netjes geworden. Maar ieder nadeel heeft zijn voordeel. Ik kan met beide handen schrijven.

In klas 2 een goedlachse, vrolijke zuster Candida. Haar bruine ogen twinkelen en lachen altijd. Als ik aan haar denk zit ik weer met klasgenootjes op de grote schommel in de speeltuin. Schoolreisje, misschien in de Bedriegertjes of Duinvermaak? Of was het toch in Schoorl? Waar het was herinner ik me niet, maar het vrolijke gevoel komt zo weer boven drijven.

En dan de uurtjes met de handwerkzuster. Zij laat op 2 dikke houten pennen zien hoe je steken opzet, wat je met de draad moet doen, hoe je omslaat en af laat glijden, wat recht en wat averecht is. Met heel veel zweet in mijn handen worden het bij mij altijd broddellapjes, de gevraagde 10 centimeter bereik ik nooit. Het is ook heel verrassend dat mijn bolletje wol nooit opraakt.

Op een dag kom ik te laat op school, mijn broertje is onderweg in een plas gaan zitten omdat hij niet naar de kleuterschool wil. Het gebeurt op de Geestweg. Zijn natte korte broek druipt, dus eerst terug naar huis. Jammer dat ik daardoor geen kans meer maak op de gouden kaart voor gedrag. Ook voor vlijt en ijver zijn kaarten te verdienen. Gelukkig krijg ik nooit de gevreesde rode kaart.

Mijn oudste zus zit inmiddels op de kweekschool en komt als kwekeling bij ons les geven in de 6^e klas. Zij probeert thuis de lessen op mij uit en gaat zo goed voorbereid aan de slag. Helaas ziet zij in de klas nooit dat ik mijn vinger opsteek.

Nu ik al deze herinneringen ophaal, begrijp ik weer waarom ik zo graag over de Loudelsweg fiets.

Mieke Wijminga.

Ter herinnering aan mijn moeder

Mijn gezicht naar de zon, de warmte,
Keer ik mijn rug naar de wind
Om me te laten leiden
In tijdloze tijd.

Mijn gezicht naar de zon, de warmte,
Keer ik mijn rug naar de wind, de kou
die me deed huiveren,
in tijdloze tijd.

Mijn gezicht naar de zon, de warmte,
Keer ik mijn rug in de wind,
en laat me voortdrijven,
naar tijdloze tijd.

DGM van Wonderen.

Herinneringen

Tweeëntachtig was ze nu en ze kon zo heerlijk weg mijmeren, denkend aan fijne momenten van ooit, Ze koos dan meestal de leuke momenten die ook wel komisch waren geweest. Lekker lachen om iets daar werd ze echt vrolijk van en eerlijk gezegd leek het ook wel of ze er extra energie door kreeg, Ze hield van humor en vaak als ze een komische herinnering wilde delen dan moest ze zelf al lachen voordat ze begon te vertellen...geweldig. Zo vertelde ze mij ook eens een keer het verhaal van de volière in het park. In die tijd werd ze een keer in de week opgehaald door een vrijwilliger van het huis waar ze woonde. Deze vrijwilliger genaamd Joost nam haar dan in haar rolstoel mee naar buiten voor een lekkere wandeling en een frisse neus. Zo ook op deze zonnige lentemiddag. Joost had er zelf ook zin in en was er zelfs al iets eerder dan ze hadden afgesproken, zodat ze het rustig aan konden doen. Eenmaal buiten stelde Joost voor om een extra grote ronde door het park te maken en dan te eindigen bij het bankje naast de volière zodat ze daar nog even samen konden zitten kletsen en naar de vogeltjes luisteren. Een mooi plan dus daar gingen ze, lekker in het lentezonnetje en genietend van alle natuur die al begon uit te lopen. Uiteindelijk kwamen ze aan bij het bankje en de volière, Joost parkeerde de rolstoel en ging er zelf naast zitten op het bankje. Daar zaten ze dan samen voor de volière te genieten, met de ogen dicht en de neus in het zonnetje. Heerlijk, en allebei dommelden ze een beetje weg, Hoe lang ze daar zo zaten is niet bekend maar opeens hoorden ze stemmen en openden beiden hun ogen. Ze waren niet meer alleen.... Ze waren omringd door een televisieploeg van TV Noord-Holland. Wat was hier nou aan de hand? De televisieploeg kwam nu ook naar hun bankje toe inclusief microfoon en camera en vroegen wat hun er nu van vonden. Nou ja wat moesten ze waarvan vinden? De volière! De volière was leeg, helemaal leeg. Leeggeroofd welteverstaan en nu werd er dus een item over gemaakt. Al die tijd dat ze op het bankje zaten hadden ze er niets van gemerkt, totaal niet gehoord dat er geen vogeltjes meer in zaten. Joost lag helemaal in een deuk van het lachen. Het was zo komisch! Natuurlijk moest ze er zelf ook om lachen, en nu nog steeds. En de mensen van de televisieploeg .....die hadden thuis ook wat leuks te vertellen.

Gea van Zadelhoff.

Herinneringen

♪♪Groen is gras, groen is gras. Onder mijne voetjes ♪♪....

Al zingend en huppelend met die kleine mollige pootjes van haar gaat ze opweg. O, wat is ze graag buiten, de wind door haar lange blonde haartjes, het zonnetje op haar toetje en dan ôp naar het grasveldje vlakbij. Want, liggen in het gras is het allerleukste, de sprietjes kriebelen dan in haar nek en op haar beentjes. Met een koprol beland ze in het gras, draait een paar keer de ene kant en dan weer de andere kant op...mmmm wat ruikt het gras lekker! Ze zoekt het langste en groenste sprietje uit, breekt hem af en steekt t in haar mond. Ja, dat doet ze soms, die groene sprietjes smaken heeeel lekker...

Dan ziet ze tussen het lange gras kleine groepjes madeliefjes, van die kleine bloemetjes met veel witte blaadjes en een fel geel hartje, maar ook een paar bloemetjes die rose/rode blaadjes hebben: die zijn jarig zegt ze met een grote glimlach en haar oogjes stralen. Ze plukt een heel stel bloemetjes met het steeltje er nog aan...ze heeft een plan. Ze gaat een ketting rijgen, niet met kralen, o nee, een ketting van bloemetjes. Wanneer ze genoeg bloemetjes heeft verzameld gaat ze weer in het gras zitten. Ze neemt een bloempje met stengeltje en maakt met haar nageltje een klein sneetje in het stengeltje, door het openingetje steekt ze een nieuw bloempje. In dit bloemstengeltje maakt ze ook weer een sneetje....en zo rijgt ze een hele slinger van de bloempjes. Ze maakt een grote die ze als ketting omdoet en een kleinere die ze op haar hoofd zet. Ze lijkt wel een kleine bloemen prinses. Nu nog een paar plukken voor mama, die is altijd zo blij met die leuke bloemetjes... En zo huppelt ze weer naar huis. "Het was een fijne dag".

Henny Zwart

Onze herinneringen

“Groot en klein, vervelend en fijn”

Ieder mens heeft herinneringen. Herinneringen vormen de mens tot hun eigen zelf. Herinneringen vanaf de geboorte tot de laatste dag van het leven. Sommige zijn fijn en sommige wil je het liefst vergeten...

Het leren accepteren om te leven met de herinneringen, zowel positief als negatief is soms een hele opgave. Bij sommige herinneringen kan je zomaar de controle zijn kwijt geraakt, waardoor je het liefste hebt dat die herinnering verdwijnt. Bij de andere herinneringen denk je het liefste terug aan die bepaalde dag of dat bepaalde waardevolle moment, de geboorte van de kinderen, het behalen van doelen en dromen waarmaken of een trouwdag of sterfdag wat mooie en verschillende emoties kan oproepen.

Herinneringen maken ons karakter eigen en zorgen ervoor dat wij als mensen allemaal van elkaar verschillen. Bepaalde herinneringen kan je samen met dierbaren delen, omdat zij bij de herinnering aanwezig waren of door de momenten te bespreken met de gene die je lief hebt.

Herinneringen zijn gebeurtenissen uit het verleden die je bij blijven, dus het is best frappant als je er zo over na denkt dat herinneringen wél ontstaan in de toekomst, maar pas herinneringen worden wanneer de toekomst alweer verledentijd is.

Herinneringen zullen altijd blijven bestaan. Zolang deze wereld nog bestaat, bestaan de herinneringen ook en zullen de herinneringen en de gedachten/gevoelens voort blijven leven.

Herinneringen van ver voor onze tijd, door het horen van verhalen, maar ook herinneringen door eigen levensgebeurtenissen. Het mooie aan herinneringen is dat herinneringen zelfs na het overlijden in tact blijven.

Herinneringen kunnen mooie en emotionele gevoelens oproepen, maar ze kunnen ook troost bieden en kracht geven. Herinneringen maken je sterk en soms tegelijk kwetsbaar.

Dankjewel herinneringen dat jullie er zijn voor ons.

Jullie kunnen nieuwe inzichten geven en zijn onze spiegelbeelden waar wij van kunnen leren. De ene herinnering bied veel steun en begrip, waarbij de andere herinnering weer levenslessen geeft en emoties ophaalt. Waardoor we uiteindelijk weer terug komen bij de visuele cirkel, waarbij herinneringen ons allen vormen tot de prachtige personen die wij zijn.

Dus laten we ons vast houden aan de mooie herinneringen, want herinneringen zijn voor altijd!

Anne Charlotte van Amstel

ZO ZIT DAT.

Hein. Jansen.

Jan. Elting.

1 Refrein. $\text{♩} = 100$ 1/2

C C...C C C...C A a...a C C...C A a B b b C c

Nu-zijn-er in-het-le-ven din-gen, die-zich-niet la-ten ver-drin-gen. En-kan

8 B b..b B b b C c c G g G g..g A a B b b

je-soms on-ver-wacht be-sprin-gen. Vul-len zo-de ru-briek. Be-spie-ge-len.

15 Couplet(1)

D..d C c..c G g g A...a C C...C A...a G g g F f..f

Niet dat-je-dit voort-du-rend wenst. steeds-als-door het vra-gen-de be-ken-de

23 A..a..a C c c C c..c C...c G...g C c c C c c

drenst in-stil-te die-naar-de maan wenst en-nog-be-ter hem-ter- stond

30 Refrein.

G g g C c C c c A a..a C C...C A a B b b

de-deur-uit-jenst. Nu-zijn-er in-het-le-ven din-gen, die-zich-niet la-ten, Ver-drin-gen

37 C c B b..b B b b C c c G g G g..g A a

En-kan je-soms on-ver-wacht be-sprin-gen. Vul-len zo-de ru-briek,

44 Couplet(2)

B b b D..d C c..c G g..g A...a C c..c A..a..a

be-spie-ge-len. Of Gaat-het-soms o-ver een ze-ke-re haar.

51 G g g F f f A..a..a C c c C c..c C...c G...g

Soms-is-vol pan-met-ra-pen gaar. Zij-weer-in zeg-gen-gaat. Ja maar!

58 Refrein.

C c c C C...C G g g C c C c c A a..a

Aan-dacht-trek-kend Al-toos van-zes-sen klaar. Nu-zijn-er in-het-le-ven din-gen

62

C c c A a..a C c..c A a B b b C c B b..b
 in-het-le - ven din-gen die-zich-niet la-ten Ver-drin-gen. En-kan je-soms

69 vervolg zo is dat. 2/2 Couplet(3)

B b b C c c G g G g..g A a B b b D..d
 on - ver-wacht be-sprin-gen. Vul-len zo-de ru-briek, be-spie-ge - len. Mag

76

C c..c G g g A a..a C c..c A..a..a G g..g F f f
 mij-nog-iets te - bin-nen schie-ten. Het-le-ven kent wei-ning wel-veel-nie - ten.

83

A..a C c c C c..c C..c..c G g..g C c c C..c..c
 Het is - geen-nood een-traan-te ver - gie-ten. Want-de-zon - schijnt na

90 Refrein.

G...g..g A..a..a B..b C c..c C c c A a..a C c..c A a
 drie - ten Nu-zijn-er in-het-le - ven din-gen die-zich-niet la-ten

98

B b b C c B b..b B b b C c c G g G g..g
 ver-drin-gen. En-kan je-soms on - ver-wacht be-sprin-gen. Vu-len zo-de

105

A a B b b A a..a B..b..b
 ru - briek. Be-spie-ge - len. Zo - zit Dat.

Herinneringen!

Mijn herinneringen gaan terug naar
mijn 80jarige verjaardag toen ik met mijn
toen 21jarige kleindochter een gezamenlijke
busreis naar Parijs hebben gemaakt
om ons beider verjaardag te vieren!
Mijn rollator, die je toen nog helemaal
niet zag in Parijs moest wel mee
en we hadden een fantastische reis
waarvan mijn kleindochter bij thuiskomst
een prachtig boek heeft gemaakt
waarin wij, nu wij inmiddels 87 en 28
jaar oud zijn nog steeds met plezier
in terug bladeren.

Groeten
Alie Smit-Wiedyk
Heereweg 169
1871 EE
Schoorl. tel. 1433

De lessen van oma

Zij ontmoetten elkaar in het hotel waar ze allebei werkten. Mijn opa was een boomlange kerel, mijn oma een kindvrouwje dat niets van de wereld wist. Na een korte verkering vroeg hij haar ten huwelijk. De bruiloft was intiem, met alleen naaste familie. Op de trouwfoto zie je ze trots staan: hij in een zwart pak, zij in een mooie witte jurk die haar moeder fors voor haar had ingekort.

Zij gingen wonen in een piepklein huisje, vlakbij haar ouders. Hij bleef werken in het hotel, zij zorgde voor het huishouden. Al snel was zij in verwachting van hun eerste kind. Zij dagdroomde over hoe het zou zijn om moeder te worden. Naïef als zij was, geloofde zij toen nog steeds dat kinderen door de ooievaar werden gebracht: op een ochtend zou ze wakker worden en haar kind in de tuin aantreffen, onder de witte kool. Hoe anders verliep de bevalling! Nooit meer, riep ze meteen erna – haar prachtige dochter ten spijt. Maar er zouden nog elf bevallingen volgen. Eén baby overleed tijdens de geboorte. Een tweede viel ten prooi aan roodvonk. Vier jongens en zes meisjes bleven er over. Ook toen een groot gezin maar beslist geen uitzondering in die dagen.

Met tien kinderen had zij een druk leven. Iedere dag vroeg opstaan om voorbereidingen voor de nieuwe dag te treffen. Iedere dag een grote was die op het wasbord schoon werd geschrobd en daarna met de mangel uitgewrongen. Iedere dag weer puzzelen om de eindjes aan elkaar te knopen en eten voor het hele gezin op tafel te zetten. Mijn opa werkte hard maar verdiende weinig als portier op de luchthaven, de baan die hij na zijn hotelwerk had gekregen. Het leven was zwaar. Er bleef weinig tijd over om te spelen of te knuffelen met de kinderen. Dat vond ze wel een gemis.

De jaren gingen voorbij. De kinderen werden volwassen, gingen trouwen en kregen hun eigen gezin. In het weekend zochten zij haar allemaal op. Dan bakte zij taarten en cakes voor de groeiende schare kleinkinderen. Wie meehielp met roeren, mocht een wens doen en van het deeg snoepen. Was alles al op, dan deelde zij een snoepje of iets anders lekkers uit. Met een zakcentje, voor de spaarpot. In plaats van een moeder met te weinig tijd, was zij nu een lieve oma, met alle tijd van de wereld. En daar genoot ze zichtbaar van.

Ook de kleinkinderen werden groot. De eerste achterkleinkinderen dienden zich aan. Trots poseerde ze breed lachend met weer een nieuwe baby op schoot. Ze onthield alle namen en stuurde trouw verjaardagskaarten. Nog altijd stond ze vroeg op maar nu deed ze overdag ook regelmatig een dutje. Haar rechte rug raakte krom, waardoor ze nog kleiner en fragieler oogde. Lachend vertelde ze ook hoe haar haren daardoor in de brand waren gevlogen toen zij in een pannetje op het gasfornuis roerde. Taarten bakte ze niet meer maar altijd was er wel wat lekkers in huis voor de achterkleinkinderen. Die speelden met haar bril en prikten nieuwsgierig in de rimpels op haar wangen. Prachtig vond zij het. Soms haalde ze andere herinneringen op. Over haar jeugd en haar vader die visser was. Ieder dag voor school moest zij helpen om de vangst schoon te maken. Vaak viel ze dan in de klas in slaap. Over de spannende oorlogstijd, toen zij met vier jonge kinderen en een vijfde op komst geëvacueerd werd. Zij wist nog goed hoe het huis schudde op zijn grondvesten als er gebombardeerd werd. Over het productiewerk in de ijskoude fabriekshal dat zij deed toen alle kinderen volwassen waren. Haat en nijd vierden hoogtij onder de dames aan de lijn. Toch besloot ze ook altijd zo'n verhaal met de woorden: "Het waren mooie tijden."

Als het even niet zo lekker loopt in mijn leven, denk ik vaak daaraan terug. Destijds begreep ik niet hoe zo'n zwaar leven mooi kon zijn maar inmiddels weet ik: je hebt dalen nodig om de pieken te zien. Ik hoop dat ik later net zo dankbaar en positief terug kan kijken op het leven als mijn oma.

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

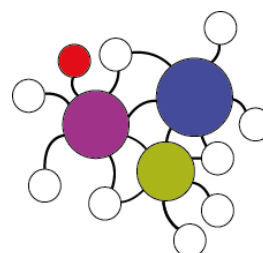
Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij

c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**